

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 1957, sp. zn. Cz 278/57

Číslo: 108/1957

Právní věta:

Byl-li rozvod manželství vysloven podle § 30 odst. 4 zák. o právu rod. až v řízení odvolacím k odvolání navrhovatele, a to proti vůli nevinného manžela z viny navrhovatelovy, je i pro rozhodnutí o nákladech řízení odvolacího rozhodným výrok o vině na rozvodu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.06.1957

Spisová značka: Cz 278/57

Číslo rozhodnutí: 108

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Manželství - rozvod, Náhrada nákladů, Náhrada nákladů řízení, Náklady řízení

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud civilní v Praze zamítl návrh manžela na rozvod manželství a uznal jej povinným nahradit odpůrkyni náklady řízení ve výši 825 Kčs.

Krajský soud v Praze změnil k odvolání navrhovatele rozsudek lidového soudu tak, že rozvedl manželství účastníků z viny navrhovatele a náklady řízení obou stolic vzájemně zrušil.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že uvedeným rozsudkem krajského soudu v Praze byl porušen zákon ve výroku o nákladech řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud zrušil manželství rozvodem z viny navrhovatele bez souhlasu nevinné manželky s použitím ustanovení § 30 odst. 4 zák. o právu rod. ve znění zákonného opatření předsednictva Národního shromáždění č. 61/1956 Sb. Výrok o nákladech řízení odůvodnil jen poukazem na ustanovení § 129 odst. 2 o. s. ř. a § 187 odst. 2 o. s. ř., ale neprávem.

Soud náklady řízení poměrně rozdělí, po případě je zruší tehdy, měl-li účastník ve věci jen částečný úspěch (§ 129 odst. 2 o. s. ř.). Pro řízení o rozvod manželství není zvláštních ustanovení o nákladech řízení, a proto i zde platí obecná ustanovení §§ 127 a násl. o. s. ř.

Bylo-li návrhu na rozvod manželství vyhověno, nemůže být pro posouzení, kdo má úplný nebo částečný úspěch ve věci, rozhodující výrok o rozvodu samém, nýbrž výrok o vině na rozvodu, který je nedělitelnou součástí rozhodnutí soudu o návrhu na povolení rozvodu (srov. rozhodnutí č. 152/1952 a č. 145/1953 Sbírky rozhodnutí čs. soudů). Jestliže byl tudíž vysloven rozvod manželství z výlučné viny navrhovatelovy, postihuje takový výrok o vině na rozvodu svými nepříznivými majetkovými právními důsledky vinného manžela v rozhodnutích o nákladech řízení, i když byl rozvod vysloven proti vůli druhého nevinného manžela proto, že soud použil ustanovení § 30 odst. 4 zák. o právu rod. ve znění novely (srov. rozhodnutí č. 113/1956 Sbírky rozhodnutí čs. soudů).

Na hořejších závěrech nemění nic, že ke změně rozhodnutí došlo na základě oprávněného prostředku navrhovatele, jehož odvolání bylo vyhověno, neboť celé řízení v obou stolicích tvoří celek a rozhodným je proto výsledek řízení podle rozhodnutí soudu druhé stolice. O částečném úspěchu lze mluvit jen tehdy, kdyby byl rozvod povolen z viny obou manželů nebo bez viny účastníků, nebo bylo-li od výroku o vině upuštěno podle § 31 odst. 2 zák. o právu rod., nikoli však v souzené věci, kdy bylo na místě použití ustanovení § 129 odst. 1 o. s. ř.

Odvolací soud porušil tudíž zákon v ustanovení § 129 odst. 1 a 2 o. s. ř., jestliže náklady obou stolic vzájemně zrušil místo toho, aby je přisoudil nevinné odpůrkyni proti vinnému navrhovateli.

Srov. rozhodnutí č. 113/1956 Sbírky rozhodnutí čs. soudů.